

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa D. B.

przeciwko D. [...] S.A. w G.

o przeproszenie, nakazanie, ustalenie, zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki i strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt III APa [...],

1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki,

2. przyjmuje do rozpoznania skargę kasacyjną pozwanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt VII P [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. – w sprawie z powództwa D. B. przeciwko D. [...] S.A. w G. o przeproszenie, nakazanie, ustalenie, zadośćuczynienie – zobowiązał pozwaną do usunięcia z witryny internetowej pozwanej Spółki oświadczenia dyrektora zarządzającego D. [...] z dnia 19 kwietnia 2011 r. w języku polskim i angielskim oraz wszelkich odnośników (linków) do wskazanych oświadczeń (pkt I.); zobowiązał pozwaną do opublikowania w ciągu 5 dni od uprawomocnienia się wyroku oświadczenia na papierze firmowym D. S.A. w formacie A4 zawierającego przeprosiny o następującej treści: „D. [...] S.A. przeprasza Panią D. B. za opublikowanie w dniu 19 kwietnia 2011 r. oświadczenia.

Znalazły się w nim nieprawdziwe i szkalujące Panią D. B. insynuacje i pomówienia, na które nie zasługiwała. Nigdy nie zaistniały jakiekolwiek podstawy do publikacji oświadczenia tej treści, a D. S.A. wyraża szczery żal i ubolewanie, że obraźliwe dla Pani D. B. sformułowania zostały podane do publicznej wiadomości. Pani D. B. zrezygnowała z pracy w D. [...] S.A. ze względu na naruszanie przez spółkę jej dóbr osobistych, a w szczególności godności osobistej i pracowniczej, czego bardzo żałujemy. Zarząd D. [...] S.A.” oraz umieszczenie odnośnika (linka) do tych przeprosin na stronie głównej D. [...] S.A. [http: \[...\]](http://[...]) na okres co najmniej 2 lat (pkt II.); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III.); zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 372.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt IV.); zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 19.200 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 5.460 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt V.).

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego apelację wniosła strona pozwana.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt III Apa [...], Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w punkcie IV w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 186.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oddalając powództwo w zakresie kwoty zadośćuczynienia w pozostałym zakresie (pkt 1.); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie V w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9.900 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych za pierwszą instancję, koszty zastępstwa procesowego za tę instancję zniósł wzajemnie między stronami (pkt 2.); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 3.); zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 9.300 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych za drugą instancję, koszty zastępstwa procesowego za drugą instancję zniósł wzajemnie między stronami (pkt 4.).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano, że: „istnieje potrzeba wykładni polegająca na wskazaniu

wszystkich okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia zasądanego na podstawie art. 448 k.c., w tym problemu miarkowania jego wysokości. W dniu 20 stycznia 2014 r. w Sali Kolumnowej Sejmu RP Komisja Nadzwyczajna do spraw Zmian w Kodyfikacjach wspólnie z Ministerstwem Sprawiedliwości i przy współudziale Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego oraz Polskiej Izby Ubezpieczeń zorganizowała konferencję na temat dochodzenia zadośćuczynienia w polskim systemie prawnym. Wśród wniosków zgłaszanych w czasie konferencji na pierwsze miejsce wysuwał się postulat podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały wskazującej wszystkie okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia, nie unikając problemu miarkowania jego wysokości. Dochodzenie zadośćuczynienia w polskim systemie prawnym (doktryna i orzecznictwo sądowe) autor Józef Zych. https://www.piu.orq.pl/public/upload/ibrowser/WU/Dochodzenie_dr_JZych.pdf s. 5”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że istnieje potrzeba wykładni wskazanego przepisu prawa – art. 448 k.c. (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać,

że strona skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Chociaż autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej powołuje się na potrzebę wykładni wskazanego w uzasadnieniu wniosku przepisu prawa to swoje twierdzenia w tym zakresie ogranicza tylko do swoistej deklaracji o potrzebie dokonania wykładni art. 448 k.c. w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Swoje wątpliwości przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej

skargi kasacyjnej sprowadza tylko do ogólnikowego zarysowania jakiejś kwestii. Brakuje w takim ujęciu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałby, że w sprawie rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni wskazanego przepisu prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ponadto uzasadnienie wniosku nie uwzględnia w swoich twierdzeniach argumentacji w zakresie analizy interpretacyjnej wskazanego przepisu prawa przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1. postanowienia, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.